

kan man jo endogsaa høre i vore Kirker, hvor den glæder saa mange, især naar den rigtig kurses frem med et yndigt Smil af en af Satans ornatklædte Øjentjenere. Men selv med Fare for at blive kaldt for en Helvedespræst og Svovlprædikant vil jeg sige her, at den Slags poetiske Snak hører til Djævelens allersnedigste Paafund. Se engang rigtig paa et nyfødt Barn! Der er maaske ikke gaaet ti Minuter, siden det forlod sin Mors Liv, hvor det er blevet fostret mellem Skarnet. Det er ikke engang svøbt endnu. Men det ligger allerede og spræller med rynket Pande og en stor, aaben Mund. Ligger der som et arrigt Troldebarn, en rigtig Skarnsunge, der skriger og sparker, indtil den faar sin Vilje. Det hele lille Menneske er foreløbig ikke andet end en ond Kød-klump med en blind og hidsig Egenvilje. Tænk jer nu dette samme Menneskebarn efter et langt Livs Møje og Kval bøje sit hvide Hoved i Døden med de Ord: »Ske din Vilje, Herre!« — ja, hvem kan i Grunden saa være i Tvivl om, hvad der er Guds faderkærlige Hensigt med vort Liv hernede i Jammersens Dal, her i Helvedes Forgaard, hvor ingen kan overleve Rædslerne uden enten at forhærde sit Hjerte eller henfly til det kristne Haab om Synderens naadige Hjemkaldelse til de himmelske Boliger.

Lad komme Sult og Nød,
giv Taarer mig for Brød.